

er saa kort sat, at det i mange Tilfælde og i mange Garnisoner vil være umuligt, at tilendebringe Skydningen med Rekruterne til den første Del af September, men at henlægge den til Oktober Maaned vilde paa Grund af Veirforholdene kunne være meget betænkeligt. — Den ærede Ordfører for Udvalget omtalte, at Garnisonstjenesten var til Skade for Mandskabets Uddannelse, men det er vistnok en Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side, naar han omtaler Garnisonstjenesten paa den Maade. Dersom han vilde sige, at den overdreven store Bagtjeneste, som finder Sted her i Kjøbenhavn, er til Skade for Mandskabets Uddannelse og Disciplin, vilde jeg fuldstændig kunne slutte mig til hans Mening, men jeg maa oprigtig talt tilstaa, at det har forundret mig høilig, at den ærede Ordfører har kunnet udtale noget Saadant, som at Garnisonstjenesten skulde være til Skade for Mandens Uddannelse; thi det er ganske vist et stort Saad for os, at vi have saa lidt Velilighed til at faae Mandskabet videre uddannet i Vintermaanederne. Der er nemlig en hel Del Dvælsere, som vi vistnok kun bringe til en ringe Fuldkommenhed i de 6 Maaned, der egentlig ere tilbelte Skolen som Rekruttid. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa Gymnastik, Felttjeneste og alle de theoretiske Discipliner. Disse Discipliner blive kun meget usuldstændigt indøvede i de 6 Maaned, og der lades meget tilbage at ønske i Uddannelsen. Jeg har baade indøvet Rekruter i den Tid, da vi havde Mandskabet liggende til Vinterøvelse, og nu senere i alle de Aar, der ere gaaede, siden Hærløven blev sat i Kraft, og jeg har ganske vist fundet, at Vinteren er den bedste Tid i Særdeleshed med Hensyn til Gymnastik, de theoretiske Discipliner og Felttjenesten, hoad ogsaa enhver kan sige sig selv. Med Hensyn til Felttjeneste er det f. Ex. kun en meget kort Tid, som egner sig til at komme i Marken; det er nemlig den Tid, der ligger mellem Høsten og Tilsaaning, altsaa Slutningen af August og den første Halvdel af September. Allerede i Slutningen af September og i Oktober Maaned vil man altid støde paa Marker, som ere tilfaaede eller tilberedte til Tilsaaning, og som derfor ikke maa betredes. — Paa Spørgsmaalet om Veirøvelse eller Efteraarøvelse skal jeg ikke videre komme ind. Jeg tror, at Efteraarøvelser ere gavnligere, mere svarende til Tiemedet end Veirøvelserne; thi man vil derved komme de virkelige Krigsforhold meget nærmere end ved Veirøvelserne. Man vil derved komme til at agere paa samme Maade, og man vil komme til at holde Dvælsere i et Terrain, der tilnærmelsesvis ligner det, som man rimeligvis vil komme til at føre Krig i; men det Terrain, vi nu have til Veirøvelserne, er saa eiendommeligt, at der ikke vil være den allerringeste Sandsynlighed for, at vi ville komme til at føre Krig i et saadant Terrain. — I Almindelighed skal jeg udtale min Beklagelse over, at jeg ikke

kan følge det ærede Flertal. Jeg vilde ønske, at Flertallets Forslag vare saaledes, at man kunde følge dem; thi derved vilde vi komme ud af den uheldige Tilstand, hvori vi nu leve, en Overgangstilstand, der i højeste Grad er stabelig for Hæren. Der findes intet Sted nogen Stabilitet, og det er til stor Skade for dem, der skulle arbejde i Militærtjenesten. Da vi i 1867 fik den Hærløven, som nu er gjældende, tror jeg, der var en Følelse af Tilfredshed hos største Delen af de yngre Befalingsmand, fordi man, tror jeg, søgte sig overbevist om, at man havde faaet noget Brugbart eller i alt Fald det Bedste, som det var muligt at faae under de stedfindende Forhold. Det stod forresten vistnok klart for de Fleste, at der kunde heste Mangler ved Løven, men man var overbevist om, at disse Mangler vilde blive rettede efter de 5 Aar, som bleve givne til at indhøste Erfaringer i. En Ting var man imidlertid ganske sikker paa det Stene med, nemlig at man ved Løven af 1867 var kommen saa langt henimod Militærsystemet, at det ikke var muligt at gaa et Skridt videre, dersom man skulde opnaa Noget, som kunde være brugeligt ligeoverfor Fjenden. Grunden til, at man nu ikke kan følge det ærede Flertal, er den, at dette Flertal netop er gaaet den Vej, som enhver Militær dengang maatte sige sig selv, at det var umuligt at gaa, nemlig at gaa længere henimod Militærsystemet. De Mangler, der maatte læbe ved Hærløven, troede man, vilde blive afhjulped ved, dersom det var nødvendigt, at gaa længere bort fra Militæsen; men derom er der slet ikke Tale. Flertallet gaar tværtimod længere bort fra det, der i Betænkningen opstilles som Mønster for en Hær. Der siges i Betænkningen, at naar man ikke tør fastholde et Mønster, som der maa forlanges af en Hær i dens Stenhed, „saa er man allerede paa et Omraade, hvor et Skjøn maa afgjøre, hvor langt man tør sjerne sig derfra.“ Jeg tror imidlertid, man gjorde rettest i at sige, at man, naar man ikke kan holde sig til Mønstret i dets Stenhed, alligevel skulde se at komme dette Mønster saa nær som muligt, især fordi vi, naar vi skulle anvende den Hær, vi faae, blive nødt til at anvende den lige overfor Magter, som søge at bevare disse Mønstre. Jeg tror ikke, der er noget Haab om at faae Ende paa denne Forhandling om Hærløvens Revision, naar vi skulle gaa den Vej, Flertallet foreslaar.

Corn. Petersen: Det er netop det samme Forslag under Nr. 17 paa Mindretallets Afstemningsliste, som den ærede sidste Taler begyndte med at omtale, hvorom jeg vil sige nogle Ord. Det har forundret mig noget, at netop disse 3 Medlemmer have stillet dette Forslag. Jeg tror, det er en af de farligste Veie, man kan komme ind paa, at give f. Ex. dem, der have været Medlemmer af Skytteforeninger eller i det Hele taget fordi de ere dygtigere end Andre, no-